

Iedes nævne, at det er netop glemt at ansøres, at de Herrer ogsaa fravige Folkethingets Forslag heri, at de have forlangt 2den Aargangs Mandskab gjenindfaldt til Livgarde. Smidstid kunne jo saadanne enkelte Redaktionsændringer og deslige meget godt komme frem til 3die Behandling. Jeg veed jo, at det ikke skal til 3die Behandling, thi efter en Ubethingsbeslutning, der ikke er kjendt siden 1849, er det jo efter Alt, hvad der foreligger, bestemt, at Alt er dødet med Undtagelse af det, der faar Attest gennem den ærede Ordførers Mund. § 14 vil jo ikke forsøge Tjenesten, den vil blot forsøge de specielle Aabens Deltagelse i de større Øvelser. De Herrer gaa her en Mellemvei mellem Landstinget og Folkethinget, det bliver lidt befoistligere, men jeg skal ikke videre omtale det. Nu kommer jeg til det, som det ærede Medlem for Bogense (Berntsen) meget længe har glædet sig ved at minde mig om, nemlig Ændringsforslaget til Folkethingsforlagets § 16 om Forstærkningens Indkaldelse. Man sparer Forstærkningens Indkaldelse, det er det, som det ærede Medlem fra Bogense en halv Snæs Gange under mit Foredrag har gjort mig opmærksom paa, at jeg ikke maatte glemme. Jeg ønsker nu at komme ind paa dette Punkt og dertil at knytte en almen Betragtning. Det er den, at fra venstre Side, fra den Side, hvorpaa det ærede Medlem og hans Aabensfælle fra Stege (Bojsen) tidligere stod, har det været hævdet, at vi ved Siden af Linien burde have et Landeværn, en Forstærkning, som var stærkt organiseret og mobil, for i alt Fald at kunne tjene til lokalt Forsvar paa vore lange og udstrakte Kyster og paa anden Maade. Vi have sat dette Forsvar til 21 Landeværnsbatailloner foruden Kjøbenhavns Væbning, og vi have endda forlangt dette noget forstærket, navnlig ved værnepligtige Befalingsmænd, som vi vidste vilde komme rigeligere tilstede efter dette vort Forslag, end det nu er Tilfældet, og vi have dernæst sagt: Til denne Ordning hører fremdeles, at dette Landeværn faar en om end kort Øvelse. Da det er tidligere vaabensværet Mandskab, som har haft Gjenindkaldelse, kan Øvelsen være kort, men vi have anset det for nødvendigt, at disse Mænd samles under Fanen og lære at kjende deres nye Befalingsmænd, og i alt Fald derved faae Segl paa deres Organisation og Tilværelse. Jeg skal ikke negte, at det har særlig Betydning for disse ældre Karle paa 28—29 Aar at komme sammen, at forny gammelt Kammeratskab og ligesom at faae et Pust til Oplivelse af Bevidstheden om, at de ikke blot ere Borgere i en fri Stat, men ogsaa Krigskammerater, hvis Færens Dage skulde komme. Vi have hævdet dette, ikke blot som Middel til at faa sagt, at vi ikke ville tilbage fra Væbnings tanken i Hærløven af 1867, men ogsaa for at faa sagt, at vi ville have et Forsvar, der kan lægge Beslag paa alle vaabendyggtige Mænd, naar Færen kommer. Hvad have de Herrer gjort med

Hensyn til denne deres principielle Tanke, der, som jeg kan godtgjøre, er fremsat af Ordføreren lige varmt baade i Ord og i skriftlige Indlæg gennem 8 Aar, navnlig og ikke mindst i hans Betænkning fra 1875—76. Jeg kunde gjerne citere Tidenden, naar det var fornødent, men jeg skal komme til det en anden Dag for ikke at gjøre det altfor vidtløstigt. Det er det Standpunkt, som indtages af de ærede Herrer, de ærede Medlemmer fra Bogense, fra Stege og alle de Folk, der nu have stillet dette Forslag, ja, selv det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgtreds (Kjær). Jeg erindrer en Episode fra tidligere Forhandlinger, som jeg ikke skal gjentage her, der netop vandt dem for denne vor Overbevisning paa Grund af den Betydning, det har, at disse Mænd kunne bevare en saadan Følelse som fri Mænd. Men hvad gjøre nu de Herrer? De indstrænke endog Landstingets Forstærkning, de afflasse de 12 Dages Øvelse hverandet Aar, som der var Tale om. De gjøre det derhos, hvad jeg senere skal komme til, ved Manglen paa Uddannelse og Tjeneste for det værnepligtige Befalingsmandskab overhovedet umuligt, at dette kan være til Nytte for Forstærkningen. Det Hele ligger i et Chaos, der er ubrugeligt alt det, de tidligere have fordrøet og holdt i Hævd. Det er dette, de nu prise og fremsætte som en Erobring, de have gjort Noget, som de kunde have faaet for længe siden. Det de opgive deres egne Principer, komme de og fremsætte det, der er slet, som væsentlige Indrømmelser. Tolv Dage hverandet Aar, ja, det er 27,600 Tjenestebage. Det er blot dette Begreb, Tjenestebage, det gaar ud paa hele Tiden, og saa tro de, at, naar der er Besparelse af Tjenestebage, er det en mageløs Hærlø. Det er et meget udvortes Begreb, hvorpaa de ere komne ind ved dette Væsen. Jeg veed nu ikke, om det ærede Medlem kan bebrejde mig Noget med Hensyn til, at jeg i min Omtale skulde have glemt Forstærkningens Indkaldelse. Jeg maa fremdeles fastholde, at denne indkaldes i 15 Dage, som de Herrer ogsaa lade staa efter den gamle Hærlø. Det ville de Herrer ogsaa komme til, thi vi ville snart blive fri for alt det, de Herrer nu lave; jeg antager, at det umuligt kan staa ret længe. Det maa atter revideres og det grundig. De ville komme til at give Bestemmelsen i den gamle Hærlø effektiv Virkning lige overfor Forstærkningen, hvis de ikke ogsaa i det Stykke ville fuldt ud slutte sig til den Stokmilitarisme, som af og til har været gjort gjældende overfor Forstærkningen. Det er uenliglig overordentlig interessant, at de Herrer ere komne til det Udslag med Hensyn til Landeværnet lige overfor den ærede Ministers Forslag, som med Hensyn til at tage Mandskabet i Beslag i det Hele indeholder de for vort Fædreland bedste Træk, den alvorligste Villie, som nogensinde har ligget i en Krigsministers Forslag. Det er muligt, at Ministeren